

ÜLKEMİZDEKİ DURUM VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ

Ülkemiz 1989 yılına 55 milyarlık dış borç yükü ve yüzde 100'leri aşan bir enflasyonla giriyor. Ülkede yatırımlar durma noktasındadır, 1982 lik oranı yüzde 20'leri aşmış bulunuyor. Halkın gerçek gelirlerinde sürekli düşüşler olmasına karşın, tekelci burjuvazi kendi gelişmesi için gereksinim duyduğu sermaye birikimini sağlamakta zorlanıyor. İşçilikçi tekelci kapitalizm ekonomik bunalımı aşamıyor.

Üstelik bu durum, tekelci burjuvazinin, ülkeyi hiçbir sınır tanımaksızın, istediği gibi yönetebildiği koşullarda ortaya çıkıyor. Gerçekten de, 1980 darbesinden sonra, işçi sınıfının, emekçilerin tüm hakları budanmış, burjuva muhalefetinin bile sesi kısılmıştı. DİSK kapatılmış grevler yasaklanmış, tüm toplumsal muhalefet zorbalıkla susturulmuştu. İşçi sınıfının komünist partisi, tüm devrimci odaklar, ağır yaralar almış, etkinlikleri oldukça azalmıştı. Kısacası işçilerin, emekçilerin tüm hak arama yolları tıkanmış olmasına ve tekelci burjuvazi yıllardır istediği gibi at oynatmasına karşın ekonomik istikrarı sağlayamadı. Bundan sonra da sağlayamaz. Ekonomik istikrarsızlığın, bunalımın nedenleri yapısaldir. Varolan kapitalist düzen içinde bu bunalımlar aşılamaz.

Tekelci burjuvazinin, ekonomik bunalımların en azından etkisini azaltabilmek için yapabileceği tek şey vardır : Bunalımın yükünü gitgide daha çok işçilerin, emekçilerin sırtına yüklemek. O da, bunu yapıyor. 1980'den buyana hükümetlerin ekonomik politikalarının özü, tek amacı budur. Bu politikanın sonuçlarını somut olarak pahalılığın aldığı tutarlarda, emekçilerin yaşam düzeyinin düşüşünde görüyoruz.

Ancak bu ekonomik politikaların bir kaçınılmaz sonucu daha var : Toplumsal muhalefetin yükselmesi. Gerçekten de, tüm baskılara, yasaklamalara karşın, geçtiğimiz dönemde grevlerin sayısında belirgin bir artış gözlemlendi. Türk-İş tabanı, Konfederasyonu daha aktif karşı çıkışlara zorluyor. Geçtiğimiz üç yıl içinde, işçi yürüyüş ve mitingleri, Konfederasyon çapında gerçekleştirilen ve 1,5 milyonu aşkın işçinin katıldığı yemek boykotu, tek tek işyerlerindeki yemek boykotları, servise binmeme, toplu vizeye çıkma, sakal bırakma eylemleri, işçi sınıfımızın eylemsizliğindeki yükselişe tanıklık ediyor. Toplumun birçok kesiminden, bu arada gençlerden, kadınlardan hak arama sesleri duyulmaya başlandı. Cezaevlerinde siyasal tutuklu ve hükümlülerin 1980'den beri süregelen direnişleri, toplumun değişik kesimlerinden yankı bulur oldu ve genel siyasal ar isteminin yükseltilmesinde dolaysız katkıda bulundu. Türkiye Kürdistanı'nda ulusal hak arayışı her türlü baskı ve zorbalığa, toplu katliamlara, insanlık dışı uygulamalara rağmen sürüyor.

Böylelikle, bir yandan ekonomik istikrarsızlık, öte yandan da emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarının kötüleşmesine karşı koyma azminde ki yükeleli, ülkede politik istikrarsızlığın temelini oluşturuyor. Bu nun somut göstergeleri şimdiden ortaya çıkmış bulunuyor. ANAP Hükümeti kitle desteğini hızla yitiriyor. Son seçimlerin ve referandumun sonuçları, daha öncekilerle karşılaştırıldığında, son kamuoyu yoklamalarına bakıldığında bu durum açıkça görülüyor. Buna bağlı olarak ANAP içindeki çatışmalar genişliyor. 24 Ocak Kararları'nın alınmasından bu yana Özal'ın en yakın kafer arkadaşı Kaya Erdem, Devlet Bakanlığı ve Başbakan Yardımcılığı görevinden ayrılıyor. Şemiler-Horzum olayı yönetimi sarıyor, soygun ve talan düzeninin taşınamaz boyutlarını kamuoyuna sergiliyor, yüksek bürokrasi içinde kamplaşmanın olduğu boyutları ortaya çıkarıyor.

Öte yandan ANAP Hükümeti burjuva muhalefetiyle, DYP ve SHP ile de uzlaşmakta güçlük çekiyor. Bugünkü politikalar çerçevesinde yönetimin tabanı genişletilemiyor. Dahası, yağınların gözünde bugün ne SHP, ne de DYP varolan duruma karşı bir alternatif olamamıştır. Her iki parti de politik istikrarsızlığa son verebilecek potansiyele sahip değil.

Bu koşullarda hızlı bir politikleşmenin yaşanacağı 1989 yılına giriyoruz. Önümüzde yerel seçimler, ardından da Cumhurbaşkanlığı seçimi var. Yağınların politikaya karşı ilgisi kaçınılmaz olarak artacaktır. Yerel seçimlerde ANAP'ın daha da gerilemesine bağlı olarak bir Cumhurbaşkanı bunalımı ve giderek hükümet bunalımı ortaya çıkabilir. Ülkemizin koşulları, yaşam, komünistlerin önüne kısa sürede yerine getirilmesi gerekli büyük görevler koyuyor. Oysa Türkiye komünist hareketinin öznel durumu bu görevlerin yerine getirilmesini güçleştiriyor.

Türkiye komünist hareketinin 70 yıllık örgütlenme geleneğinin, Türkiye Komünist Partisi'nin likidasyonu temelinde biçimlendirilen TBKP girişimi, günümüzde komünistlerin görevini politik istikrarı sağlamak için ulusal muhabakata gitmek olarak belirliyor. Politik istikrarsızlığın kaosla sonuçlanabileceği, bunun kronikleşebileceği ve devrimci güçleri çürütebileceği açıkça söyleniyor. Adamlar gazetesinin ilk sayısında TBKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu bu görüşleri açıkça savunuyor. Politik istikrarsızlık döneminde öznel faktörün, komünist partisinin devrimci rolü, yeni anlayışa göre ortadan kalkıyor, bunalımdan devrimci bar çıkış yolu olabileceğine gözler kapanıyor. Tarih, şimdiye dek bütün devrimlerin büyük politik istikrarsızlık ortamında, ulus çapında bunalım koşullarında öznel faktörün gelip bunlara eklenmesiyle gerçekleştiğini gösteriyor.

Herneyden önce şuna işaret etmek gerekir ki, tekelci burjuvazinin ege

menliği koşullarında ekonomik ve politik istikrarı koruma, tekellerin egemenliğini ve sömürsünü koruma anlamına geliyor. Önüne böyle bir görev koyan bir parti, işçi sınıfının komünist öncüsü olamaz. İkinci olarak, her ne kadar bu anlayışlar gerçekçiliğin gereği olarak öne sürülüyorsa da, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı, orta düzeyde gelişmiş bir kapitalist ülkede bu hedef tamamen hayal olarak kalıyor. Başka ülkelerde yaratılan artı-değeri kendi ülkesinde kullanabilmek bir yana, ülke içinde yaratılan artı-değerin bir bölümünü de emperyalist ülkelere bırakmak zorunda kalan Türkiye kapitalizmi, ekonomik istikrarı sağlayamaz. Nitekim böylesi bir istikrarı şimdiye dek hiç sağlayamadı. Üstelik sermaye birikimini sağlayabilmek için de işçilerin, emekçilerin yaşam düzeylerini düşürmek zorunda olduğundan, tekelci burjuvazi, yükselen toplumsal muhalefet karşısında politik istikrarı da olağan yöntemlerle sağlayamıyor, sağlayamaz. Tekelci burjuvazi iktidardan aşağı edilmeden, ülkemiz ekonomik ve politik kararlı bir istikrara kavuşturulamaz.

TBKP girişimi, pratik politika ve örgütlenme alanında da işçi sınıfının mücadelesine yön gösteremiyor. Komünist partisinin öncülük rolünü tartışma gündeline getiren bu girişim, aynı zamanda izlediği politikayla da partinin yağınlarla bağ kurabilme kanallarını da tıkıyor. Böylece hem komünist partisi anlayışının, hem de onun güç kaynağı olan yağın bağlarının likidasyonuna yol açıyor.

TBKP girişimi, istikrar ögesi olma temelinde bir birliği ve yasallık için mücadeleyi öne koyarak, sözümona işçi sınıfı hareketine, demokrasi savaşına ivme kazandırmayı öngörüyor. Amaç böyle saptandığı için de günümüzde işçi ve emekçilerin ana sorunlarının işsizlik, pahalılık, yoksullaşma değil, demokrasizlik olduğu, enflasyona karşı mücadelenin değil, anti-demokratik politikalara karşı mücadelenin önde geldiği söyleniyor. Demokrasinin ölçütü de TBKP'ye yasallık verilmesi olarak saptanıyor. Bu anlayışa göre, yağın hareketlerinin kaldırıcı TBKP'nin yasallaşması mücadelesi oluyor. Toplumsal pratik, bu anlayışın yanlışlığını, bu yöndeki çabaların boşluğunu her adımda gösteriyor.

Böylesi bir yaklaşım arabayı atın önüne koymaktır. Komünist partisinin yasallaşması esas olarak onun yağınlar içinde toplumsal meşruiyet kazanmasına bağlıdır. Bir siyasal hareketin toplumsal meşruiyet kazanması ise onun yağınlar içindeki gücüne, yağınlarla bağlarına dayanır. Yağın hareketinin yükselmesi koşulları dışında bir komünist partisinin güçlenmesinden söz edilemez. Günümüzde işçi sınıfıyla, emekçilerle az ya da çok bağ olan herkes, yağınları harekete geçirmek için tutulması gereken ana noktanın, yağınların yakıcı yaşamsal sorunları, işsizlik, pahalılık, sendikal hakların, demokratik hakların gasp edilmişliği vb.

temelinde yürütülecek bir ajitasyon, propaganda ve bu sorunlar çerçevesinde ekonomik-demokratik savaşıma hız vermek olduğunu görebilir.

Demek ki, TBK'nin yasallığı için verilecek savaşın işçi sınıfını, emekçileri örgütleyip harekete geçirmenin kaldırıcı olamıyor. Tersine, yığınların kendi yaşamsal çıkarları çerçevesinde daha aktif bir ekonomik-demokratik savaşımını örmek, yığın hareketlerinin yükselişi temelinde komünist hareketin güçlenip meşruiyet kazanmasına, komünist partisinin yasallaşmasına da hizmet eder. Komünist hareketin birliği ise, sınıf hareketinin yükselişi ve komünist hareketin güç kazanması koşullarında, komünist hareketin işçi sınıfı hareketiyle kaynaşmasıyla gerçekleşmektedir. Kuşkusuz bu birliğin platformu tekelci burjuvazinin iktidarına istikrar kazandırmak değil, bu iktidarı alaşağı etmek olacaktır.

Sonuç olarak, atmamız gereken adımlar kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bir yandan komünist hareketin öncülüğünü tartışma konusu yaparak onu yığınlar içinde eritme yolunu tutan, yasallık kazanma savaşımı adına yığınlarla bağ kurmanın, onları harekete geçirmenin önünü kesen likidasyonculuğa karşı komünistlerin kararlı ve aktif mücadelesini örgütleyerek yeni bir niteliğe yükselmesini sağlamak, öte yandan da işçi sınıfının, emekçilerin yaşamsal sorunları çerçevesinde gündelik ekonomik-demokratik savaşıma ivme kazandırmak, sorunların temelinde yatan yapısal nedenleri açıklayarak bu savaşımı tekelci burjuvazinin iktidarının alaşağı edilmesi savaşımı kanalında akitabilmek.

Yaşam komünistlerden bunları bekliyor. Politik hareketliliğin kaçınılmaz olarak yükselineceği önümüzdeki günlerde, ortaya çıkabilecek her olanakla bu amaçların gerçekleştirilmesi yolunda birer kürsü olarak kullanabilmemizin yollarını bulabilmeliyiz. Yaşamın çağrısına yanıt verebilmek için, komünistler olarak çok daha kararlı, çok daha enerjik bir çalışmaya örgütleyelim.

Komünistler, işçi sınıfımızın sendikalaşmasını nicel ve nitel olarak geliştirmek, gönüllü sendikal birliğini sağlamak, DİSK'in savaşkan geleneginden süzülüp gelen sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini sendikalarda eğenen kılmak, sendikal hak ve özgürlüklerin kazanılmasında sendikaların toplumdaki rolünü artırmak için; grevlerin zafere ulaştırılmasında işyerinden başlayarak işkolu ve ülke çapında en geniş dayanışmayı yükseltmek için; 1989'da ekonomik bunalımın derinleşmesiyle bağlı olarak yoğunlaşacak toplu işten çıkarmalara karşı direnişi örebilmek için; işyerlerinde, işkollerinde kazanılmış hakları korumak, yeni kazanımlar elde etmek için, hükümetin ve patronların emekçilerin hak ve çıkarlarına yönelik en küçük bir saldırısını işçilerin toplu

karşı koyuşuyla boşa çıkartmak için; işyerlerinde, sendikalarda, komünist, sosyalist, devrimci güçlerin, sendika aktivistlerinin birleştirilmesi, iş ve eylem birliğinin sağlanması yolunda çalışmalarını yoğunlaştırın, etkili ve sonuç alıcı eylem biçimlerini yaratıcılıkla uygulayın, tu yolda başı çeken güç olun !

Komünistler, işsizliğe, pahalılığa, yokluğa ve yoksulluğa, gecekondu yıkımlarına karşı, işçilerin, emekçilerin, işsizlerin protestosunu ve direnişini adanadın örgütleyip yükseltin! Bu yönde değişik toplum kesimlerinden gelen karşı çıkışları destekleyin !

Komünistler, köylülerin, küçük üreticilerin, esnaf ve sanatkarların yıkımlarına yol açan bugünkü ekonomik politikalara karşı haklı tepkilerine destek olun !

Komünistler, gençliğin değişik kesimlerinin yarınlarını güvence altına almak için istemlerinin yaşama geçirilmesi uğrunda yürüttükleri mücadelede ön saflarda yer alın! İşçi, emekçi gençliğin sendika ve sigorta hakkı için, mesleki eğitim ve uzmanlaşma için, iş güvenliği için, sendikalarda genç işçilerin sorunlarının ele alınması ve özgün örgütlenmeleri için, işsiz gençlerin iş için, üniversite gençliğinin YÖK'üz bilimsel ve idari özerkliğe sahip çağdaş bir üniversite için, bir bütün olarak gençliğin örgütlenme hakkı için yürüttüğü mücadelede işçi sınıfımızın, emekçi kesimlerin desteğini yanlarında hissetmeleri, komünistlerin bu yöndeki çabalarıyla başarılabilir; bu çabalarınızı güçlendirin !

Komünistler, kadınların hak eşitliği uğruna, her türlü ayrımcılığa karşı yürüttükleri mücadeleye omuz verin. Merkezî, demokratik kadın örgütlenmesi çalışmalarında etkin bir yer alın !

Komünistler, Kürt ulusuna karşı uygulanan milli zulme, toplu imhalara, her türlü ayrımcılığa karşı, başta işçiler olmak üzere tüm emekçilerin, demokrasiden yana güçlerin seslerini örgütlü olarak yükseltebilmelerinde, aktif tutum almalarında öncü rol oynayın !

Komünistler, cezaevlerinde devrimcilik ve insanlık onurunu korumak için 12 Eylül'den beri direnen politik tutuklu ve hükümlülerle, yurtlarına dönme mücadelesi veren politik göçmenlerle dayanışmayı, genel politik af istemini diri tutun !

Komünistler, ABD emperyalizminin, saldırgan NATO'nun ülkemizi yeni nükleer silahlarla donatma girişimlerine karşı, başta Savunma ve Ekonomik İşbirliği Antlaşması (SEIA) olmak üzere emperyalizme her türlü külelik antlaşmasının yırtılması, ulusumuzu tehdit eden ABD ve NATO uşlerinin

topraklarımızdan sökülüp atılması için, ulusal bağımsızlığımızı yeniden kazanabilmek için emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı halkımızın mücadele geleneklerinden de azami ölçüde yararlanarak çalışmalarınızı güçlendirin !

Komünistler, Özal Hükümeti'nin emperyalizm ve onun işbirlikçisi tekelleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yürüttüğü ekonomik politikaya karşı, 1991 ve emekçilerin haklarının zorbaca yöntemlerle çiğnenmesine karşı, bugünkü baskıcı otoriter rejime karşı, ekonomik ve demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleye işçilerin ve emekçilerin güncel istemlerini hareketle ivme kazandırın !

Komünistler, tekellerin azami kâr hırsıyla tahrip ettiği yaşadığımız dünyayı ve çevreyi korumak için, toplumun değişik kesimleriyle birlikte direnişi örgütleyin, doğayı ve yaşamı savunun !

Komünistler, TKP'mizi yeniden ayağa kaldırmak, O'nu işçi sınıfımızı, emekçi halkımızı aydınlık yarınlara, sosyalist Türkiye'ye götürececek güce ulaştırabilmek için Komünist Birlik'in örülmesine katkıda bulunun!

1989, komünistlerin güçlenme ve atılım yılı, TKP'yi yeniden ayağa kaldırma yılı olsun !

Ocak 1989

KOMÜNİST BİRLİK

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARŞİVİ